

Balázs Gyula–Jahoda Sándor

Esthajnal

BALÁZS GYULA–JAHODA SÁNDOR

ESTHAJNAL

Budapest, 2007

Akik nélkül e kötet nem jöhetett volna létre:

Orbán Kálmán
Orbán Kálmánné
Orbán Dávid
Rainer-Micsinyei László
Békési Sándor
Ráczné Balogh Sarolta
Szűcs Lászlóné
Dr. Takács István és felesége, Sárika néni
Háló Gyula
MC Medical Kft.
Papp Eszter
Jahoda Krisztina
Kókai János
Bender Márta
Fuchs Ágnes
Pápai Zsanett

© Balázs Gyula, 2007
© Jahoda Sándor, 2007

Előszó

Az író közönséges participium. Minden olyan embert jelöl, aki nem analfabéta. Az igaznak, jónak és szépnek elkötelezett poétája az írástudó. Ebben a vonatkozásban az író elnevezés nem jelent semmit, csupán éppen papíron körmölő vagy computerbe gépelő alakot, írástudónak lenni viszont méltóság és rang, no meg áldozat – még akkor is, ha történetesen nincs jó, vagy egyáltalán nincs sajtója.

Balázs Gyula és Jahoda Sándor a poézis írástudói, noha a sajtó nem kényeztette el őket. Jahodának ez a harmadik kötetben történő megjelenése a saját költségén, Balázsnak az első. Verseik néhány folyóiratban már napvilágot láttak, viszont a „kikiáltó” kegyeibe még nem fogadta őket. Persze nem is szándékoznak semmilyen szellemi szekértábor elkötelezettjei s ezzel együtt kegyeltjei sem lenni. Sőt, fogadalmuk erős abban a tekintetben, hogy csak a költészetnek kívánnak élni, nem pedig a költészetből megélni. Ez ugyan látszólag csak ragbeli, de lényegében rang-béli különbség, amilyen az evangéliumban a hivatalosok és az elhívottak között van.

Jelen kötetben költőtárs-barátként összefogtak, vagy inkább összefogódzkodtak annak bemutatására, hogy a mai magyar szellemi amfiteátrumban is létezik még önzetlen egymásra utalás, ahogy Ovidius óhajtotta hajdan: „használgon nekem az, mi közöttünk szent, a szövetség, / és ugyanegy benned s bennem a szépre a vágý.” Ezt a szövetséget már a kötet címe, az Esthajnal kifejezi. Megvan benne az azonosság és az egység, ugyanakkor a teljes különállóság is úgy, hogy egyik sem lehet meg a másik nélkül.

Balázs Gyula és Jahoda Sándor költészetében közös a szándék, a vallás és a hagyományos értékrend komolyan vétele. Nem is titkolják, hogy a divattal dacolnak a talmi óceánok mélyére süllyesztett alapvető igazságok és értékek felszínre hozatalában. Ezt azonban nem olcsó kegyeskedéssel művelik, hanem a rejtőzködő Isten prófétai megközelítésén keresztül az őszinteség nyílt szívével.

A közös ars poetica személyes megfogalmazása viszont érdekes feszültséget és tükrözést hordoz a két költő egymásnak felelgető versszakaiban. Ezért e kötet műfajilag a responzórius énekekhez áll a

legközelebb. Amíg Balázs a klasszikus költészethez nyúl vissza, addig Jahoda az archaikus mélységeket járja meg. Ezért illusztráltam verseiket egyiknél ion oszlopokkal, másiknál kopjafákkal. Amíg Baláznál a szavak és a mondatok kapcsolódásaiban jelen korunk diszharmóniájának csorbái hagynak nyomot s a gondolatok az elveszettség keserű tapasztalatával itatódnak át, addig Jahodánál a szikár szójátékok, mint fába rótt rúnák, szótöredékek az olvasó meglepetésére futnak ki.

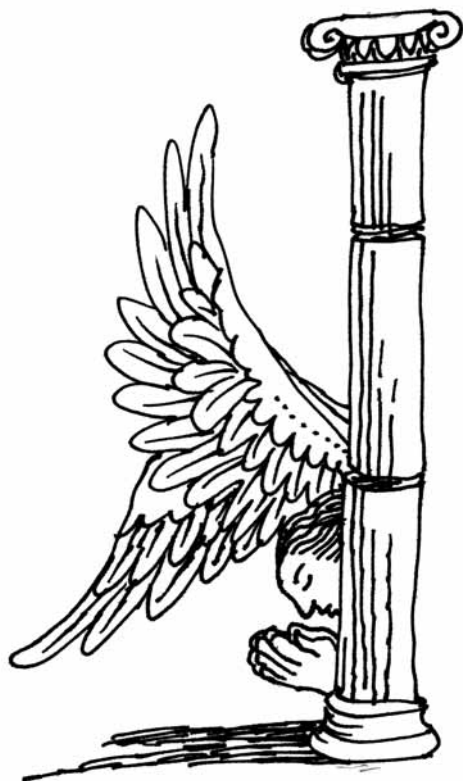
Mindkettőjük költészete abban újszerű és teológiaiilag értelmezhető, hogy az igényelt harmónia és a megtapasztalt diszharmónia ütközése nem a szkepszis letargiájába vezet el, hanem meghaladva mindkettőt, eljut a megváltás egyedüli gondolatához, ahogy az a XX. század egyik legnagyobb teológusának, Karl Barthnak teremtéstanában oly markánsan megfogalmazódik. Ennél többet nem is kell várnunk a versektől s ha mégis további meglepetéseket tartogatnak, az művészetük sajátosságából fakad. Viszont ha a versek olvasása után belemagyarázásnak tűnnek e bevezető sorok, gondoljon a Kedves Olvasó Oscar Wilde szavaira: „A belemagyarázás – a kritikus művészi szabadsága.”

Békési Sándor

Balázs Gyula versei

Intelem önmagamhoz

*Vegyél egy mély-mély lélegzetet, mielőtt írnál
S aztán írd! Talán születik egy mondat, ami jó.
Vegyél két mélyebb lélegzetet, mielőtt írnál
S aztán írd! Talán egy kissé csinosíthatod még.
De végy három mély lélegzetet s tedd le tolladat.
Nézd magad hűvösen lelked tükörfolyosóin!*

Ihlet

*Az utcák szürke síkja
Eszik rá a papírra
– Még nesz se rebben;
S mintha egy képkeretben
Lenne az esti minta,
Egyre élesebben
Rezdül a toll s a tinta
Örömfényekké folyik
Az utcák szürke síkja
Eszik rá a papírra –*

Egy angyal imádkozik.

Munkában

*Friss aszfalt s a homály szaga
Egymásba merül. Éjszaka
Van.
A tér még olyan nagy és tág,
Mint egy ki nem gondolt
Gondolat,
Melyben ott dereng a távol
S mely nem bomlik ki magától:
Élni kell!*

*És csak megyek és az utcák
Kis házai összedugják
Fejüket
S falaiikon a borostyán
Néha úgy zizeg a szélben,
Mint gyermek,
Ki megszökött anyja öléből
S társaival titkokat susog
A kertben.*

*Nagyokat lépdél a szellő
S merengő álmok gyöttrik az
Ég fiát.
Rám potyogtatja könnyeit,
Mert hajnalban olykor sírni kell...
S elhozom,
Erős kezekkel ragadom
Meg a vigaszt, surranva, mint a csend.*

Dolgozom.

Szonett

*A Telivért, melyet még nem tört be senki sem,
Vad szelek üzik, míg izzása egyre nő,
S vágatva, sebesen égne el a semmiben
S ezer foszlánnyá bomlana az őserő,*

*Ámde akad oly merész, ki azt egybefogja
S lebírja buja természetét, bárha vad:
A roppant energiát egy pontba sokszorozva
Bűvérőt kelt a két egybeforrt akarat.*

*S megszokva már a zablát, hámot és a nyerget,
A szilajság megszeliélül új társa mellett –
Fegyelemben ölt nemes valót a vadság!*

*Így lesz a Szépség hű lova az Igazság;
S amint e kettő átsuhan lelken s vágat,
Ősi titkait tárja fel a Tisztaságnak.*

Önarckép

*Ez az arc huszonhárom éve néz ram,
Mikor a tükör előtt állok némán
És érzem, hogy örvénybe taszít a mély,
Amint látom delejezve, hogy itt-ott
Felszínre vet száz mélytengeri titkot
A tekintet, melyben ágyat vetett az éj.*

*S a szemöldök szép, boltíves peremén
Fáradt nyugalommal csillan a remény,
Mely felett őrt áll a széles, nagy homlok,
Mint ahogy megóvják a tölgyfalombok
A madarat is, ha elpilled szegény.*

*És a száj húsos és vörös, mint a bor,
Miben termékeny nyarak emléke forr,
S keserédes nektár csurran az állig.
És kevés boldogság, de annál több kín
Bontakozik ki arcvonásain,*

Mik elkísérik a nagy feltámadásig.

Vihar

*Vihar előtti csend.
Csak szikra, csak pattanás.
A mező felett halkán dereng
Egy éles villanás.*

*Távol, mint fa lombja,
Szelíden úszik a felhő,
Szegény emberek gondja
Szánt s fűtyül a szellő.*

*Kihunyt a nagy meleg,
Felszisszennek a bokrok.
Dörren a fergeteg
S grimaszos bolondok*

*Módjára táncolni kezd
A nyögés, a kacaj;
Finom füleket edz,
Majd kibomlik a zaj.*

*És mi csak menekülünk,
Ám oly végtelen e vidék,
Csak viharlámpást lelünk,
Mely szenderegve ég.*

*Aztán elalszik az is.
Sötétbe fülled a táj.
Új nap köszönt lassan
S pihegünk. Csak egy szellem jár.*

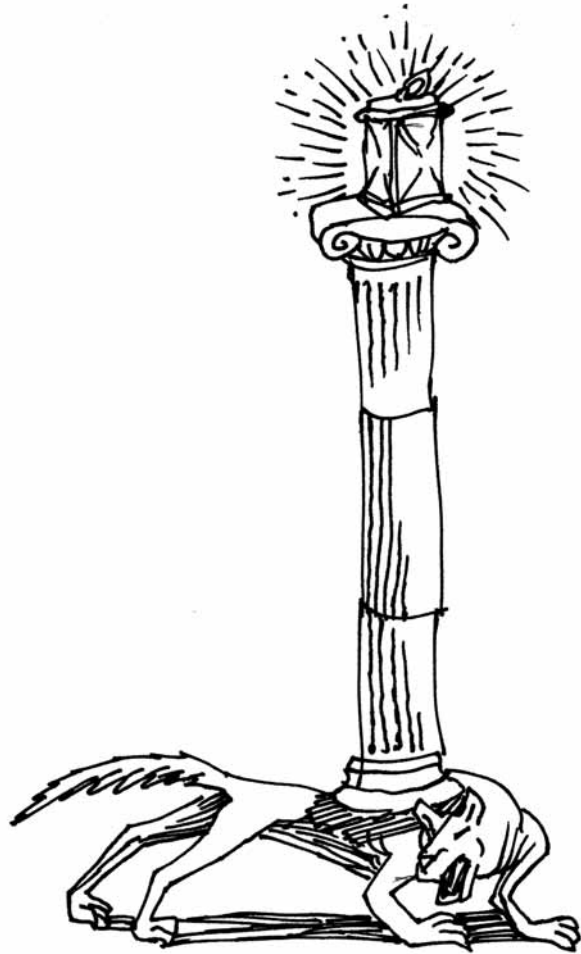
A vándor

*Látni akarom, amit nem láthat senki,
Soha sem hallott hangokat hallani,
Én a végtelent akarom felfedezni
És mint vándor akarok vallani.*

*Utazóként, akiben a vágy tüze ég,
Hogy megérintse, mit az ész kivetett,
Valamivé tenni, mi másnak semmiség,
Ami a könnyek fényében didereg.*

*Megtalálni újra, mit már megtaláltak,
Mégis máshogyan és más döbbenettel,
Búcsút inteni a külső napvilágnak,
Hogy bennem éledjen újra a reggel.*

Crescendo

*Indulok, De még vissza-vissza nézek
És ami volt, halkán leperreg bennem.
Indulok, de még vissza-vissza nézek
A borús, őszi csendben.*

*Lépek és vár a messze-messze távol.
A tájon villan a közelgő hideg.
Lépek és vár a messze-messze távol,
Indulok a semminek.*

*Futkosok, de már fönny az alkony égen
Varjak tépi szét estévé a napot.
Futkosok, de már fönny az alkony égen
Bontják az alkonyatot.*

*Rohanok, kiáltok és rémes lesz a táj,
Mint a hiénák vérben forgó szeme.
Rohanok, kiáltok, zúgó éj kiabál.
S én megőrülök vele.*

Önmagam felé...

*Önmagam felé indulok, míg a Hold
Vetít utamra fényt, amerre lépek.
Kint oly közel lett, mi egykor távol volt:
Csak bennem nyílhatnak új messzeségek.*

*S e messzeségben türkiz lángok gyúlnak,
Mert ott elevenekké lesznek e szavak
S én, hódító, ha végét vélem az útnak,
Elbukom, mert végül Ők hódítanak.*

*Hiszen lelkem milliónyi fényév,
Melyben színekre bomlik a Szépség,
S melyből az Igaz s a Jó kifakadnak –*

*S bár kísértőm így gyötör: „Etesd csak!”,
Pedig rég tudom már, hogy e test csak
Gyarló gyarmata örök Önmagamnak.*

Őrült Messiás

F. W. Nietzsche emléke

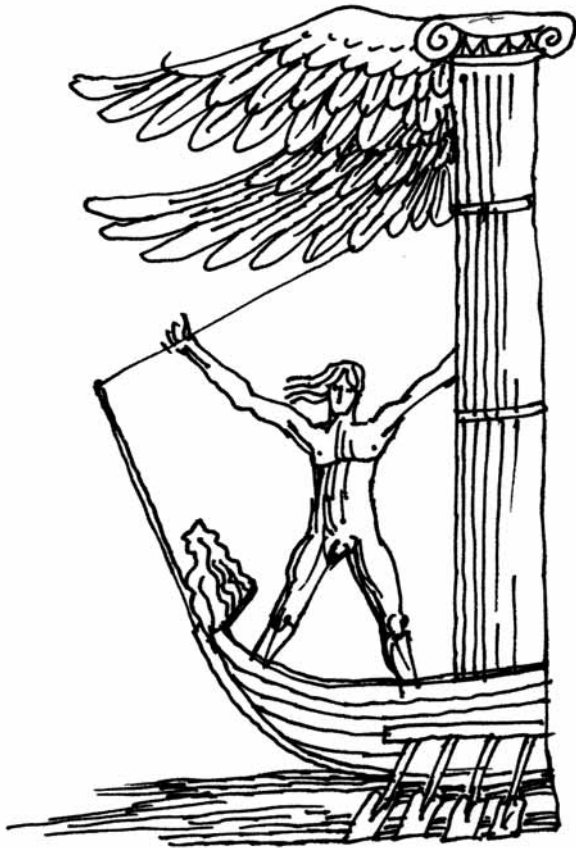
*Tekintetem mélységekbe süllyed
És acélosan villan, mint a kés,
Ösztönöm zaboláz, hogy meneküljek,
De rácsok közé zár a rettegés.*

*Köztetek élek én, mint egy néma vad,
Az áldozat, ki áldozatra vár,
A lelkes állat, kiből még felfakad
A vizeken keringő holdsugár.*

*De börtönöm széjjelzúszom egyszer
A bennem megfogant örülettel
S szabad leszek, mint ahogyan senki más.*

*Szétfoszlok az egek tengerében,
Angyal és démon leszek az éjben: –
A kezdet, a vég –...egy őrült Messiás!*

Az átkozott

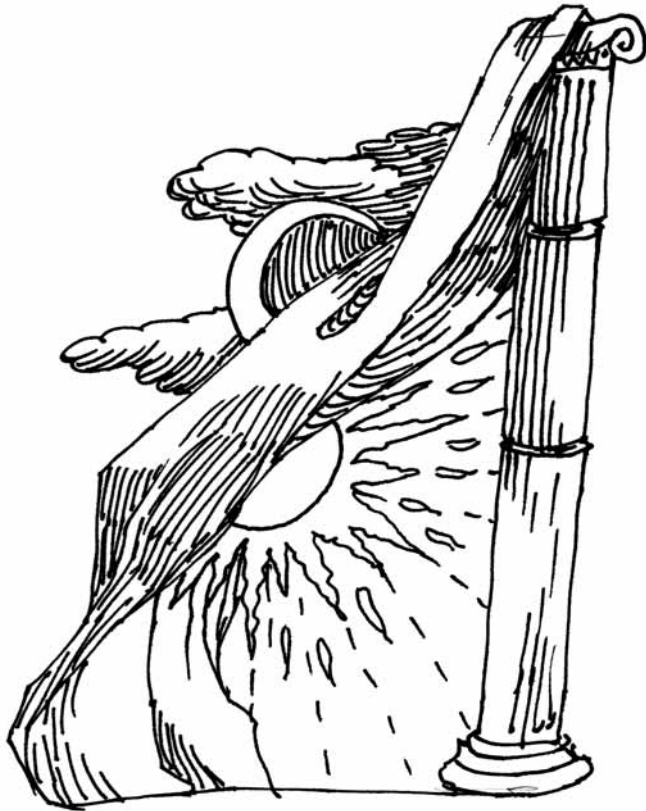

„Én olyan helyeken élek, hol sötétek a vizek
És örvénylésük mélyéről holt lelkek sikolya hallik,
Hajótörötteké, kik belefűtnek a reménytelenségbe,
Mely fölött hullámvető szélvihar az úr.
S néha alámerülök, hogy az elsüllyedt földek
Titkát kutassam, a régi kort,
Mit elnyelt az óceán.
Alászálló szellem vagyok, ki a vizek fölött lebeg,
Magányos angyal, kinek szomorúság tépi szárnyát.

Ó, micsoda átok, hogy teremtenem kell
Rendet e dühöngő káoszba újra,
Földet e kietlenségbe,
Embert e földre,
Ki majd önkényesen veszi birtokba a tudást,
Hogy ellenem élesítse azt fegyverként a rideg ész.

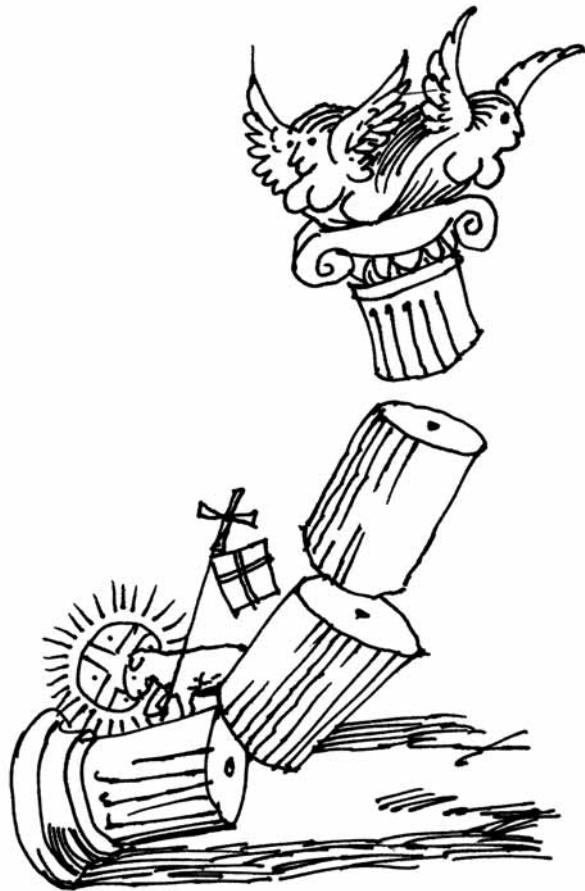
Ó, micsoda átok, hogy teremtenem kell
Egy új világot, mely ellenem támad,
Hogy megöljön engem, magányos halhatatlant.”

Füst Milánnak

...És megborzongtok majd, ha a szemembe néztek
És vacogó foggal kérlelitek a borult eget,
Hogy óvjon titeket;
És nem lesz már soha alkonyat, se pirkadat
És mint sötét herceg köntöse omlik rátok
Nyirkos éjszakátok;
És én a földbe vájom összetört ujjaim
És kiásom én az oszló-bomló holtakat
A rideg hold alatt.
S míg ti búzt éreztek csak, én jázmin illatot
S elszáradt rózsaszirmok hullását a szélben,
Ámult reszketésben;
És megborzongtok majd, ha szemembe néztek
És vacogó foggal kérlelitek a borult eget,
Mely nem ont könnyeket.
És menekültök, mondván: inkább jöjjön halál!
De nem jön dermesztő jég, se tűz, ami éget:
Átkotok lesz – az élet!
És kiásom én az oszló-bomló holtakat,
Hogy a rideg hold alatt tőlük megtanuljam
Az igaz emberséget!

Jóslat

*Hűvös van
S lidércek suhannak által a szobán,
A múlt örök-fiatal kísértetei.*

*Halottakat látok, bizony, halottakat,
Kik üszkös karmokkal mind közelebb érnek,
Hogy feltépjék forró mellkasom
S ellopják izzó szívemet.*

*Hűvös van.
Bizony jönnek s hozzátok is betérnek majd,
Mondván: „Meggyaláztatok minket renyhéségetekkel,
Meggyaláztatok, mit egykoron építettünk
S romokban hever, mit örököül hagytunk rátok.
Ó, hogyan is születhetnének újjá
S miként lelhetünk végső nyugalomra így?”*

Bizony, jönnek, hogy megbosszulják nyugtalanságukat!

*Vonuljatok hát Belső Szobátokba
S mélyüljete el a Csendben,*

*Mely lemarja szívetekről a szennyeket s a ragadós mocskot
Kenjétek a Bárány vérét ajtófélfáitokra,
„Mert a vér jelül lesz néktek a házakon”,
Ti életre érdemesek s építeni akarók!*

*Hűvös van
S egyre sűrűbb a köd.*

Bizony, jönnek, hogy megbosszulják nyugtalanságukat!

Jim Morrisonnak

„This is the end
Beautiful friend
This is the end
My only friend, the end...”

Elraboltátok a tudatomat!

*S ti mind, kik azt gondoljátok, hogy bennetek
A jószág csillagképe ragyog: legyetek átkozottak!
Mert a mélybe vetettetek le, hol fenevadak
Gyűlnek s vad hörgésüket hallom csak
Visszaverődni a barlang nyirkos homályában.*

*Halljátok a hangomat?
A mélység hangja az, a magányé, hol soha nem virrad nappal,
S a félelem marcangolja szét a múltat.*

*Halljátok a hangomat?
Óh, örült ordítás az. Nem ismerek már szavakat.
Csak ellenségeim szagát érzem, gyilkosaimét,
A ti bűzötöket érzem.*

*Tudom, hamarosan megöltök, de a halálraítéltek
Utolsó kívánsága engem is megillet
S így kérem tőletek, hogy még egyszer vigyetek fel,
Vigyetek fel, pokol angyalai, emberek,
Hogy utoljára zokoghassak a lángoló holdfényben!*

A táncosok keze

*Te, a tárgyak lelkét magába záró,
Melyben egyesül szelíd s vad akarat,
Csak nehéz test, de mégis égbe szálló,
Mely táncra bírja az ernyedt ujjakat*

*S amint lehullt, a sok finom erezet
Az Ideált rejti már s újra áhít
S mozdul, hogy mozdítson újabb kezeket,
Mik őrzik az egek esszenciáit*

*És lám, mint egy ragyogó bálteremben –
Kéz a kézben – lengenek rendezetten
Titkos összhangjuk ütemére,*

*Majd a fáradtságtól lehullnak megint,
S az égből a Hold szelíden rátekinint
A víg táncosok kézfejére.*

A vak lány gordonkával

*Nem tudta, hogy szobája silány annak, ki lát:
Más teret és időt szült világtalansága
És öntudatában már éledt egy új világ,
Melyben létre gyúlt a hangok misztikája.*

*Arcán a Nap fénye csobbant s az ablakon át
Kiszűrődött valami különös dallam
S nem sejtette, hogy szobája s a külvilág
Egybeforrt a mély, zokogó gordonkahangban.*

*A vágy vontatta őt, hogy megtalálja a Szépet,
Mit a teremtő szellem a szívekbe éget:
Hangszere ontotta egyre az isteni dalt.*

*És alkonyatkor a lassan kihunyó fények
Varázsában utószor felizzott a lélek,
Mely kilobbant az éjben s végül magába halt.*

A kötél tánca

Jahoda Sándornak

„Azonközben ugyanis dolgozó látott a kötél tánca:
kilépett volt egy kis ajtóból s nekiindult a kötélen...”
(Nietzsche: Zarathustra)

Ó, hogy csodállak én, te merész,
Ki élet és halál mezsgyéjén táncolsz egyensúly-rudaddal
S haladsz veszélyt megvetve délről északra
A Sarkcsillag ragyogása felé, hogy majd elérvén azt
Fényét erősítsd.
Ó, hogy csodállak én, te merész,
Kinek csak az a kötélen a földje
S roppant idegmunkával teremted
Az erő harmoniáját,
Mert tudod, hogyha elernyed akaratod,
Napnyugatnak zuhansz: az örületbe,
Vagy Napkeletnek vetődsz, hol hűvös hajnal:
A rideg ész honol.

S alant kidiülledt szemekkel a piaci nép
Jajong és éljenez, mert csak a szenzációt
Nézik tettetden s cirkuszi bolondnak mondanak,
Ki megkísérti a halált.
Vakok arra, hogy lássák a teremtedet!

Ó, hogy csodállak én, te merész
Kötél tánca: Költő
S hogy gyűlölöm a köznépet, kik bámulják
A Sarkcsillag fényét,
Nem tudván, hogy te éltetted ragyogását!

Emília

(A verset Gulácsy Lajos azonos című képe ihlette)

Képeletemnek partját elérve
Tévedtem Na'Conxypan erdejébe
S csillapodtak már a fények akkor
A szerteszét folyó alkonyatkor.

Bolondos és álom-ábrándos kép
Vonta és lebegtette az estét
S a délceg és suttogó fák alatt
Kigyúltak a szentjánosbogarak.

És a kavicsos ösvényre térve,
Hallottam, mintha egy nő beszélne
És a varázslatos fátyolon át
Őt pillantottam meg – Emíliát.

Szeméből csillant szelíd, tünde-fény,
Hajként borús eget hordott fején
És oly biztos volt a váll és a nyak,
Miként művészi vonalak nyugszanak.

S szólt (éter hangja lágyan csengett):
„Vándor! Tudod-e, hogy ki teremtett?
Nem tudod, hogy milyen szerelem
Festette a világra végzetem?”

Ki hozta létre bágyadt-ragyogó
Örök szépségem? Milyen alkotó?
És ha nem tudod, mutass valakit,
Aki elmondja, hogy Ő hol lakik!”

Szemével szemembe kérdőn nézett,
Bájos tekintete megigézett
S amint álltunk ott a bűvös csendben,
A varázstükrömet elővettem.

*Belenézett s a tükör lángot vetett,
Körberagyogott minden éjelet
S Na'Conxypan összes furcsa lénye
Felfigyelt a vörös-sárga fényre.*

*„Istenedet, ki egykor teremtett,
Kívül ne keresd, hisz ott él benned.
Ne bolyongj többé erdőn és hegyen:
A Teremtő nyugszik szépségeden.*

*Íme hát most a titkot feloldom,
Túl minden csillagokon s a Holdon,
Túl óceánokon s tengerekén
E tüzet mindenkiben elvetem.*

*És add tovább másnak is te vándor,
Ha erre jön más is a más-világból:
Ember, ki Alkotóját keresi, hát...
... Idézzze meg alkonyatkor Emíliát!”*

Impresszió

*Ámulva festem az alkony színeit.
Lassan a tudattalanba hull a Nap.
De még a horizont korall-díszzeit
Körbefogja egy szétfolyó pillanat.*

*S ábrándokba merülve alig látom
A perc-óceán szeszélye merre vitt.
S „Evoé” – köszöntöm – túl e látomáson –
A virágokat: színek papjait.*

*S hol a fényes sávok már tovatűnnek,
Az esthajnal libeg aranyalma ként.
Lassan az ábrándok is elmerülnek
S fátyolosan a hold hinti szét a fényt...*

Spleen

*Haldokló árnyalatok vesznek már körül.
Tudom: nem láthatom többé a Napot.
Szorongásom tekintetemben megkövül
S széthasítja a fénylő Gondolatot.
Örök sötétségbe vetett dermedtségem
S aludnom kéne, hiszen későre jár...
De pihenni sem tudok – azt hiszem: végem!
Szivárog szavaimból a féllhomály.*

Napnyugta

*Az alkony-ég alatt valaki ballag,
Ballag a parkban lehajtott fejjel.
A hamvas mennyboltozat alatt lépked,
Lép egy tócsa-szerű árny s egy ember.*

*Szép bicegéssel a távolba halad,
Halad a tünező fák alatt,
De fáradtan, tétován s lopva még
Láncra veri a bűvös árnyakat.*

*Két kezét felemeli s ujjával festi,
Festi emlékét a horizontra,
Finom ecsetét belemártja a szélbe
S festékét az ég aljára oldja.*

*Az alkony-ég alatt valaki ballag,
Ballag, mint hogyha sehova se menne,
A hamvas menyboltozat alatt lépked
Egy ember – s mintha csak árnya lenne...*

A hét lovas

William Blake-nek

*Ragyogott hét tüzes paripájuk,
Hét tüzes paripán érkeztek éjjel,
Villám volt tekintetük s ruhájuk
Suhogott a rideg északi széllel.*

*Szó volt a kardjuk és lesújtottak,
Kettészelték a Közöny kőszobrait,
Meddő földbe vérrögöket szórtak:
Eljövendő rózsakertek magvait.*

*Arcukon a Hold ezüstje égett
És kihűlt szívekbe vágattak tova,
Magukkal vitték a Messzeséget,
Hogy lehessen új Időknek otthona.*

*S a vérrögök mozdultak a földben
És hirtelen újult erőre kaptak,
Bár az elnyomástól meggyőitörten,
De a Rózsák mégis feltámadtak.*

*Ragyogott hét tüzes paripájuk,
Hét telivért sarkantyúztak egy dallal.
Villám volt tekintetük s ruhájuk
Redői közül – kivillant a Hajnal.*

Kép

*...A patak zöld tájékok felé futott
S furcsán kavargott és dalolt,
Az éjszaka hercege elbukott
S halványságba borult a Hold.*

*Keskeny ülő karéját feledésbe
Burkolta hajnali pára,
Fiú állt lehajtott fejjel a fénybe
Arcát tenyerébe zárva...*

Feloldozás

*...És elindult a lány, hogy bánatát feledje,
Talán kora hajnalig nem is tért Haza,
Az őszi ég sejtelmesen úszott felette
S éteri fényben ázott az éjszaka.*

*Amit köré font, a Hold ezüst koszorúja
Táplálta szívében a harcias lángot
S szent elhatározással lépett rá az útra,
Hogy felfedezze a végső boldogságot.*

*Nem nézett hátra. Lelkében – mint egykor – öröm-
Tenger hullámai emelkedtek s a ködön
Keresztül áthajoltak kecses lábai;*

*Futott, repült és kibomlottak szárnyai:
A boldogság felé zuhant lobogó hajjal.
S Hazatért a lány, mire felhasadt a hajnal.*

Hajnal I.

*Lelkém oda száll most, hol derengő
Tájakon szél babrálja a lengő
Ágakat*

*S az éjben, vattás felhők sűrűjén
Nagy vízesésként terül szét a fény
S átszakad:*

*Tengerré duzzad a láthatáron
És felzendül úgy, akárha álom
Zengene*

*S látom, hogy hajók úsznak a habbal,
Miket a part fele vonz egy angyal
Kék szeme.*

*És nemsozára, ha partot érnek,
Felhangzik a víg matrózi ének
S megrepeg;*

*A szirten sirályok hűs dala száll
S szerte a parton – mintha a halál
Halna meg...*

Hajnal II.

*Mágus vagyok. Magány varázslója,
Kiben örvényként remeg a csend.
S zordan üti el a Végtelent:
Bárdként lendül felettem az óra.*

*Szabadulnom nem lehet. Csillagok
Csobbannak hűs vízen: könnyemen.
Most érnek meg bennem a tűnt napok,
Mikre legyintettem könnyeden.*

*Varjak szállnak szemem íriszében
Holt tájak felé az éji szélben –
Szívemre tör a suhanó raj.*

*Véres a horizont s károg a rém –
De feledésre: nyílik már a fény,
Mit virágként bont ki egy sóhaj.*

A Tigris

*„De mégis, sokat sírtam: testem
hajnal gyötörtel!”
(Rimbaud)*

*Láttad-e már a Tigrist,
Amint hajnalonta kirobban a Napkorongból
S az erdő fái közt lopózik fény-árnyék bundájában?
Láttad-e már a Tigrist?*

*S ha igen, érezted-e karmait.
Miket benned növeszt eszmélésed első órájától?*

*Én láttam és éreztem. Minden pirkadatkor
Benne gyönyörködöm,
E rejtelmes lényben, mely a kint és bent
Határvonalában válik azzá, ami igazán:*

Szépség és gyötrellem hírnökévé.

*Ó, ti szerencsétlen boldogok, hogyan is ismerhetnétek e titkot,
Kikben férgeket fogant a Közöny,
Mik felfalták bennetek e nemes állatot?*

*Láttad-e már a Tigrist,
Amint hajnalonta kirobban a Napkorongból
S az erdő fái közt lopózik fény-árnyék bundájában?
Láttad-e már a Tigrist?*

Őszi prelúdium

*Most fekete iszapba süllyednek a szerelmes szavak,
Mik egykor körberagyogták a tavaszi lombsusogást.
Túl az erdőn megvénült arcokon keres árkokat a félhomály.*

*Szívünkben építi már fészket a bent rekedt Sóhaj,
Hogy lerakja tojásait. S nemsokára kikelnek félelmeink
S szemünkre szállnak, hogy kívájják tekintetünkből az Eget.*

Ősz

*Borzongok. Valami rémeset suttog az erdő.
Vérvörös levelekben izsik a halál.*

A magányos ősze

Georg Trakl emlékére

*Rejtélyek s a bánat enyészete fedi már
Fiatal arcát s szemét is, mely oly hideg,
Homloka barázdáiból száll a félhomály
S szobáját a zord halál bűze tölti meg.*

*Vállára az est sötét pillangói szállnak
S benne bűnös szerelem: egy lány képe él.
Varázslója ő egy tébolyult misztikának,
Melyben szent hitet tesz a vétkes szenvedély.*

*S most itt ül a széken, szorongó kábulatban:
Imádkozik, hogy szabadítsa már a vég.
Az őszhöz mond imát, hogy elhullajtsa lassan
Kínjait – s világa sárguló képzetét.*

November

*Egy pillanatra... Csak egy pillanatra oszlott el a köd.
S akkor, utoljára láttam a hattyúk könnyeit aláhullani
Elfedett bűneim mélységébe.*

*Egy pillanatra... Csak egy pillanatra oszlott el a köd.
S a megdermedt levelek közül halott pillangót
Röptetett fel a hideg északi szél.*

Tél

*Elszálltak madaraink,
Belevesztek a ködbe,
Megfojtott sóhajaink
Marnak bele erőnkbe.*

*Az egykor még zöld fűveny
Üres síkság s szürke lett.
Borítja deres köd-köpeny –
Itt árnyak az emberek.*

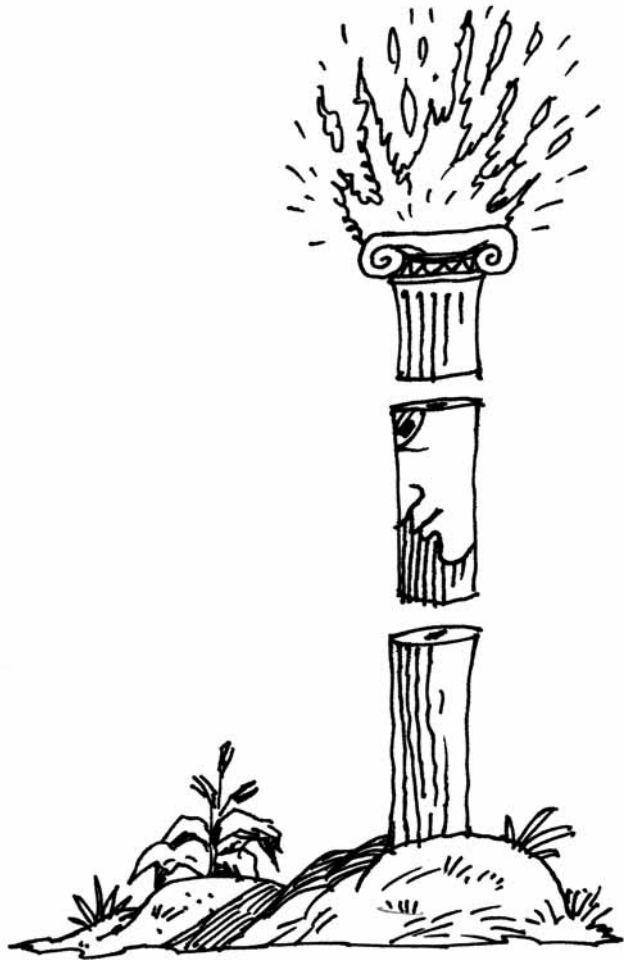
*Tél van. Szívek talaja
A földével elvegyül.
Holt fű: angyalok haja
Zizeg emlékezetül.*

*Hideget s dermedtséget
Szemeink fényébe von
S keresnénk emberséget,
Ám vér csillan a havon.*

*És szél támad, oly fagyos,
Mint holtak kihúlt keze.
Az éj komor, csillagos,
Reszketés éled vele.*

*Kémények füstölnek csak –
Pipázó, bölcs öregek.
Dús, nehéz füstöt fújnak
És kémlelik az eget...*

A Vágy

*Test lennék csak és semmi. Szürkeség
S holt anyag, mit sírokra szór rá a pap:
Nélküled beteg, zord idegenség,
Kit csak ösztöne bolygat fel néhanap.*

*– De te, mint egy jótevő kísértet
Lelkemben munkálsz titkokat fedni fel
S rám ruháztad eszményként a vértet:
Míg bennem izzik lényed – harcolni kell!*

*Te vagy, ki belebűvöltél a létbe,
S akinek nyughatatlanul kezébe
Kell, hogy folyton elégjek gyertyaként.*

*Te vezetsz új világba és az éjbe:
Az örök megismerhetetlenségbe
Te szórod a misztikus gyertyafényt.*

A holdfény gyermekei

*A felderengő dombokon túl
Angyalok sóhaja szállong,
A dombokon s a hegyeken túl,
Miket bennem emelt a Szomorúság.
Lelkem erdők zúgása lett,
Hol a holdfény gyermekei sírnak,
Mert mocsárba és bűzös iszapba süppedt
Táncra termett lábuk.*

*Ó és én minden éjjel hallom zokogásukat
És keserű esdeklésüket, amint piciny arcukat
A fekete égre emelik,
Bízva a csodában, hogy majd alászállván egyszer
Kimentem törékeny testüket e dermedtségből
S megmászva a roppant sziklaszirteket átvezetem őket
Az ígért Földjére,
A dombokon s a hegyeken túlra,
Miket bennem emelt a Szomorúság.*

Szótlanok

*Partunkat addig alig áztatta sóhaj,
Lárma csak bennünk volt – a múlt.
Vizet fel sohasem fodorzott szóval
S világunk többé nem virult.*

*Csak egyszer bukkott ki valami fényesen
Egeknek szeszélyes torkán
S nyugat felől utószor, kéjesen
Nádast hasított az orkán.*

*S mint akiknek szenvednie kell, ott zizegtünk,
Létünket villámzivatar fedte be,
Utolsó vihar – szótlanságunkért fizettünk
S törött testünk hullámra hordta a part fele.*

A léggömb elrepült

*A fájdalom stigmáit viselem arcomon
S holt vizeket kémlelek csendesén.
Dermesztő üresség kúszik tagjaimba.*

*S lassan elfekszem szótlanságomon,
Mint egy beteg, kit már csak a ravatal
Körül táncoló gyertyafény vigasztalhat
S a végső, drága, puha ágy – rideg koporsó...*

Hisz minek is bármit mondanom?

*Egykor, emlékszem, szavaim mosoly lengte körül
S csak futottam. A ragyogás felé rohantam,
A ragyogás felé, mely megcsalt és elvakított
A gyermekség évadjain s nők mímelt bájain.*

*S mondd, mit gyűjtöttem?
Keserű emlékeket,
Amik kimarták a számból a szót.*

*S most itt vagyok meztelenül s köröttem is minden csupasz
És kopár, mert nagy és hatalmas vihar volt.*

*S jaj, kiszakította kezemből a szél utolsó vigaszom
S tudom, többé nincs mire föltekintennem –*

A léggömb elrepült...

Szomorúság

*Érzem és hallom azt a hangot,
Mely fölsebzí a homlokom.
Azt a hangot érzem és hallom,
Mely átsuhan a dombokon.*

*S lépteimet vigyázón ejtem
Mély nyomaim hátrahagyva.
Vigyázón ejtem lépteimet
A kihűlő alkonyatba.*

*S követ engem e hang, e síkoly,
A Föld örök reszketése,
E hang, e síkoly követ engem
Zordan zengő messzeségbe.*

*Sírás fojtogat s szomorkodva
Tekintek szét, mit látok itt.
Tájam köd lepi s szomorkodva,
Halkan motyogok valamit.*

*S az égre emelem fejemet,
Hol emlékeim ragyognak.
Fejemet az égre emelem
S bólintok a csillagoknak...*

Szózat

*Mit háborogsz ily hasztalan?
Hisz magad vagy itt.
Válaszd, aminek haszna van:
Ami megvakít.*

*Nem kell a könnyek s a mosoly
Érzelmessége,
Légy, akár a halál, komor,
Éjek zenéje!*

*Ember, temesd hát el magad
S felejtsd, hogy voltál,
Lásd, elpazaroltad szavad:
Hiába szóltál.*

*Élvezed, mit teremtetél
De lám, felemészt:
Hamis egész része lettél,
Ki nem látja a részt.*

*Mit háborogsz ily hasztalan
Sírodon ülve?
Hisz jót sem szülhet az, kinek
Nincsen már bűne!*

Az utazó

Éjszaka van. Idő az ittas viadalra.
A beborult eget bársony-sejtelmek tépik.
S kilenc Szépség jön, hogy emberét elragadja
Fényes látomásokért a hetedik égig.

Arca eltorzult ábrázatát felfedi hát,
Hogy terheit az éteri szentélyhez vigye.
Lobbanó láng fűti megfeszült izomzatát
S ajándékért remeg – hisz nincsen már senkije.

Suttog s ájulás cseppje gyöngyözik homlokán,
Pupilláját már új kábulat tágtítja ki.
S tisztult lélekkel áll a végtelen hegyfokán,
Hol megelevenednek a rejtelmek hangjai.

Ajkára csókot lehelnek.
S hogy meg ne szokja
E mámort, lám a földre vetik vissza újra.
S ő vágyó szemekkel tekint az angyalokra,
Bízva, hogy a szárnyalást végleg megtanulta.

– Ám eszmél hirtelen, hogy megköti még a föld.
Szeme íriszében szeráfok szava reszket.
S kincseit, mit a kilenc Szépségtől örökölt
Almaiba szövö, mint azúr-arabeszket.

Hisz mágus ő, kibén örvény a szó; alkimista,
Ki szenvedések üstjében aranyat csinál.
Élő márvány, mely az egek ígeit issza:
Ki ordít és hallgat
– és valót hallucinál.

A Kín

*Óh, hát mondjátok, ki ne ismerné
E bohókás ördögöt, a Kínt?
Mintha születését ünnepelné,
Csörgőként rázza meg tagjaink.*

*S ugrándozik vadul kint és bent is,
Mert mindig, mindig telhetetlen.
S átfutkosná ő a végtelent is,
Hogy új játékszerekre leljen.*

*Csapkod folyton és nem elég neki,
Hogy az örömet megemésztethi:
Sunyi módon, fel, az agyunkba mászik.*

*S míg felhangzik az utolsó, komoly,
Vad zihálásból a halálsikoly,
Mint vásott kölyök, ő csak vihorászik.*

Hagyaték

*Én úgy szólok, hogy a szám nem nyílik szóra,
Hangszerem hangtalan dalokat dalol
S rám borul az éj, mint az utazóra,
Kit holtak hangja igéz a föld alól.*

*Nyirkos hideg lengi körül magányomat
S tudom, rám nem köszönt már többé a nappal,
A sáros földbe temettem el álmodat
És egybekeltem a tűnő alkonyattal.*

*Részsníűvé vénültek bennem a vágyak,
Szememben a bánat mérges virága nő,
Rabja vagyok a szépség vad sikolyának,
Mit felzenget egyre a szétfosló idő.*

*S mit tehetnék? Magam is a sárba fekszem
Érezni az enyészet ezredéves titkát.
De a Virág tovább él! S hogy el ne vesszen,
Az Ős-Akarat épít föléje kriptát!*

*S talán lesz, ki megtalálja majd s kiássa,
Hogy megértse illatát, a mély bánatot
S szelleme megéri majd a látomásra,
Melyben egy Nap izzása éled – s fölragyog!*

Elmulás

*E lassan széjjelfolyó gyertya csonkja,
Melyen táncol a láng, nem sejtve, itt a vég:
A közönybe s a szürkeségbe ontja
A végtelen száz szikrázó fényjelét
S telhetetlenül, még megrészegülve
Nő és erősödik és a viaszba kap
S utószor még izzása felhevül, de
Hirtelen kioltja egy nem várt pillanat...*

Jahoda Sándor versei

úton

F. Ágnesnek

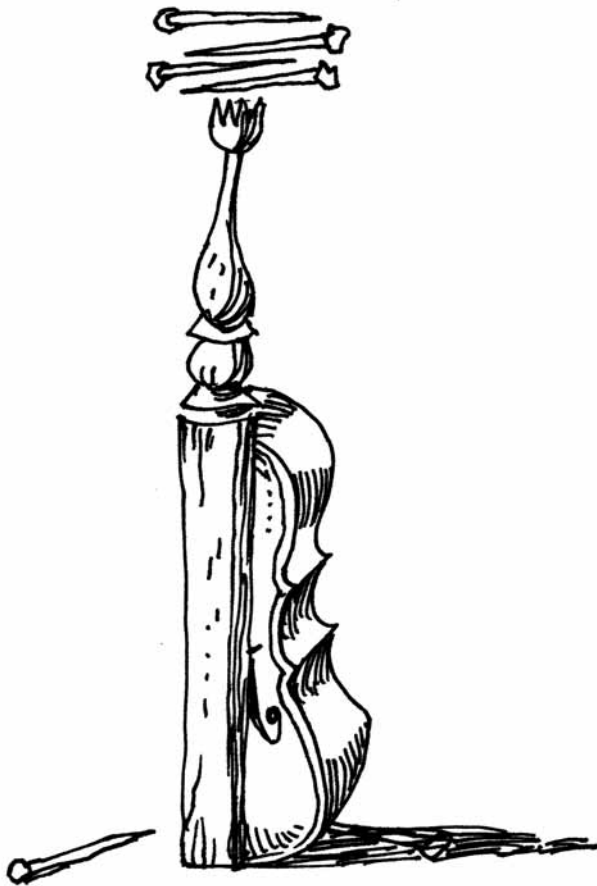
megyek

s űz hajt húz vonz
taszít
valami erő

messzire
nagyon messzire

magam felé

Tiszta dal

A csendben születik minden
hang, szerelem.

S a csendbe tér vissza minden:
hangszeremen.

Szerelmi vágy izzik minden
hangszeren át.

A csendben lobbanó minden
hang: szerenád.

Szerелеmbе esik minden
hang a csendben.

S dalként száll fel a csend minden
szerelemben.

Nap nap után

P. Imrének

Szegény angyal vagyok.
Nap nap után élek.
Mit szégyelljem én ezt?

„Lelked s szíved gazdagok.”

Szegény angyal vagyok.
Naponta húzom fel
a rongyos Isten-mezt.

„S mégis, ez tisztán ragyog.”

Szegény angyal vagyok.
Naponta élem meg
a pillanatnyi mát.

„Dúsak e pillanatok.”

Szegény angyal vagyok.
Naponta küldöm el
templomomból az imát.

„Szívből jön imádatod.”

Szegény angyal vagyok.
Esténként így mondom:
Uram, jó éjszakát!

„Óvlak Én, s a csillagok.”

Örökkön örökké

a
megszületettek
halálos
sebe
rajtam

testté
alvadt
fény
vagyok

földi
létem
egyetlen
mozdulat

alulról
fölfelé

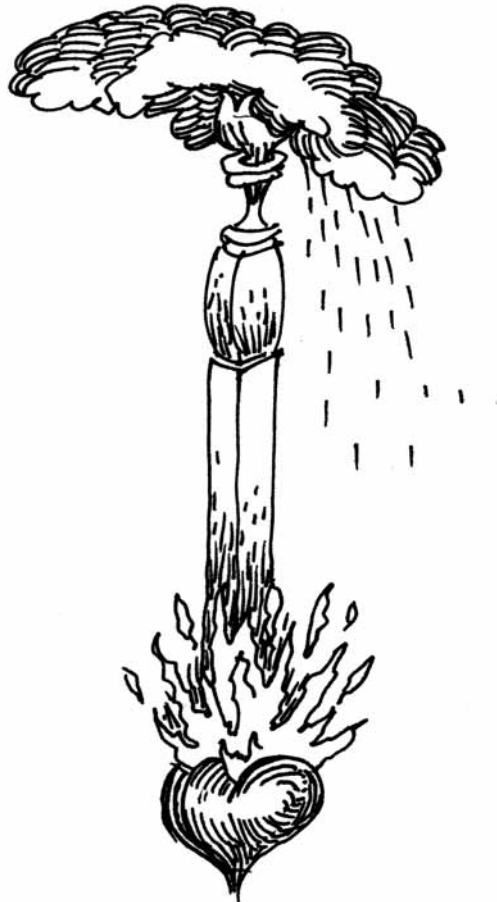
s
csillagról
csillagra
táncolok

hatalmas
fekete
leplen

milliárdnyi
szétszóródott
üvegszilánk

Ima

F. Ágnesnek

balzsamos	szívem
enyhületre	
vágyom	messze
	a
szemed	kíntól
fényére	
Istenem	messze
	az
pattogjon	időtől
le	
rólam	távol
	a
fekete	haláltól
festéke	
a	fogadd
szomorúságnak	Uram
szítsd	fogadd
fel	vissza
bennem	fiadat
újra	s
	a
a	menny
szeretet	örök
csillag-tüzét	mezeit
emeld	sosem
el	hagyom
a	el

Néma fájdalom

a
szentelt
víznek

fáj

minden
érintés

Néma beszéd

Hogy beszél
a szádban a csenddé alvadt gondolat.

Hogy beszél
szemedben a hűvös csillogás.

Hogy beszél
kezeden a remegés.

Hogy beszél
ujjadon a gyűrű hűlt helye.

Hogy beszél
hajadban az a pár ősz hajszál.

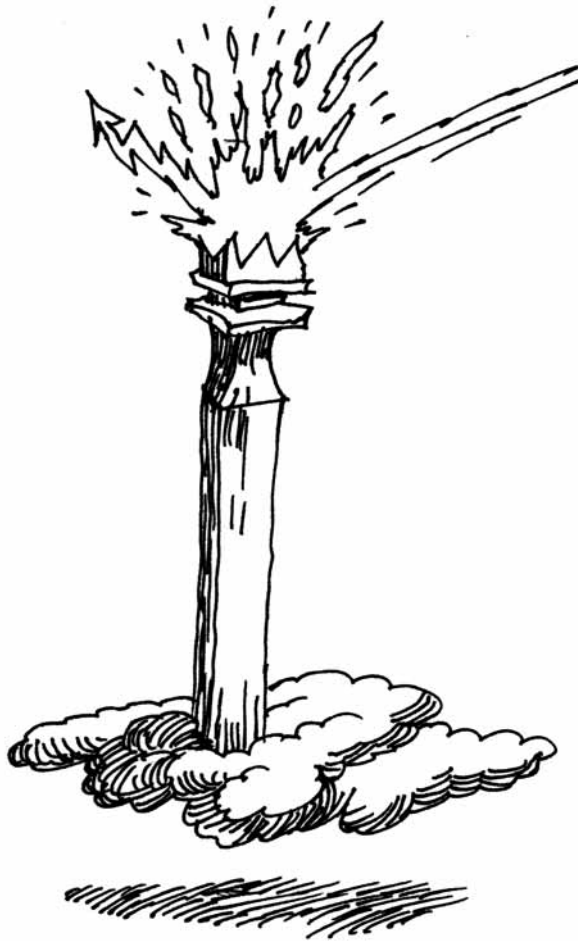
Hogy beszél
riadt arcodon a születő ránc.

Hogy beszél
szívedben a bezárt szeretet.

Hogy beszél,
és mennyit mond, a körülötted vibráló csend.

Repedések szaladtak az Égig...

Évának

Rólad	s
álmodoztam	fejemen
virrasztottam	látomások
virradatig	villantak
	át
földuruzsoltam	és
a	pirkadatra
Neved	nagy-nagy
csillag-testvéreinknek	Szerelem
dalolva	repszettette
	meg
és	
fároszom	doboló
a	szívemen
vérző	
Jupiter	a
volt	Rontást

Örökre belém vésődtél

gyönyörű
vagy

ébresztett
mosolyod

de
egyre
gyorsabban
hajt
ki
belőlünk
a
múlандóság
s
előbb-utóbb
minden
szépség
lepereg
mint
fáról
a
levelek
ha
rásóhajt
az
Ősz
lelkemben
mégis
megállt
az
idő
mikor
először
szemembe
néztél
hirtelen
kitavaszkodott
madarakat
hívott
haza
virágokat

s
úgy
néztem
Rád
mint
ki
térdre
roskad
a
kegyelemtől
hogy
láthatja
az
Istent
szívem
lét-szerelmi
lázban
ég
azóta
és
tekinteted
Nap-fénye
hangod
fehér-galamb-búgása
mozdulataid
harmonikus
íve
Paradicsomi
illatod
olyanok
nekem
mint
lelkembe
vésődött
halhatatlan
dallamok

Kicsaptak a lángok...

tombolt a Nap
kívül-belül,
s Ő táncolva ment...

égő szemmel ittam
járása érett ritmusát

vörös hajából
kicsaptak a lángok

és akkor szólítottam a Szelet:

támadj fel
Július láva-sóhaja!

tárd fel a Valót
nekem!
lebbenjen föl könnyű ruhája!

lebbenjen föl Mátyá fátyla!

hadd olvassam ki
szeplős testének
csillag-térképeiből,

eleven sorsomat...

Hová árnyékként követ a Sors...

lehuppant	reggel
már	újra-nőnek
a	szárnyaim

komor	
éj	s
	verdesnek
s	majd

én	
itt	szabadon
fekszem	

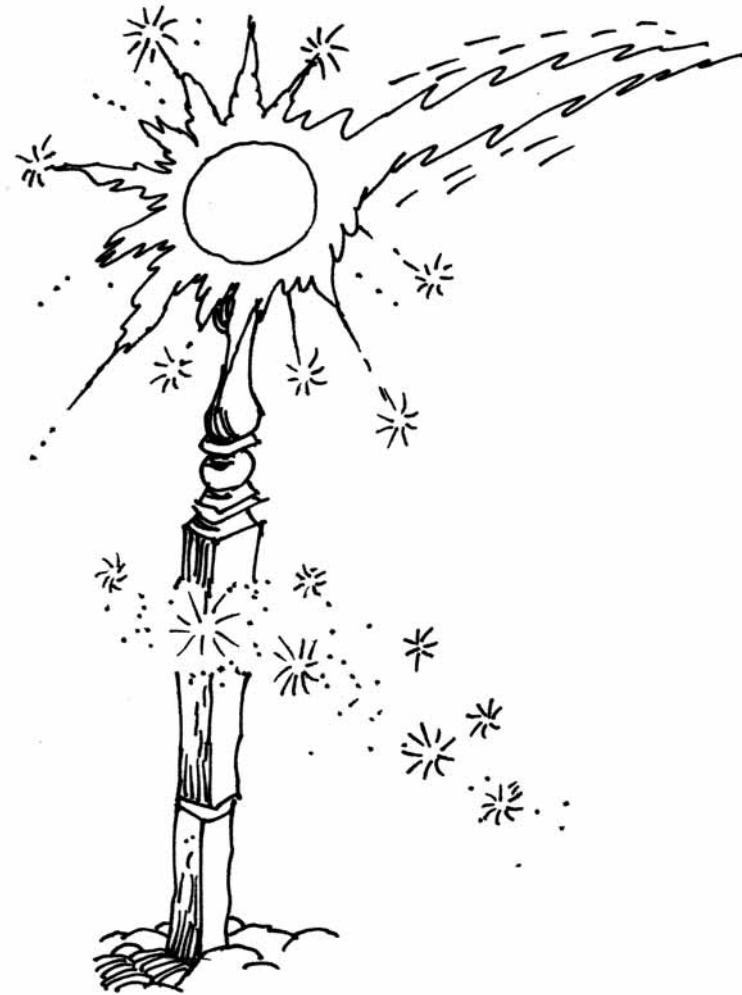
	szelik
egy	a
kórházi	tiszta
ágyon	azúrt

fényemtől	mint
kifosztottan	tengert
	cikázó
s mégis	halak

mégis	szavaim
nekem	hódító
minden	láng-uszonyai

Nyáréj

F. Ágnesnek

átvág az Éjszaka
a kivirult Léten
és kaszált fű szaga
libben át a réten

fekszem az árokban
a Nap gyermekeként
szemem fel-fellobban
és hintem szét a fényt

s meteor-raj: hulló
szentjános-bogarak
a lelkemben dúlő
Erőkről vallanak

mintha mind húr volna
nézem a szép eget
s pengetem dúdolván
a csillag-képeket

csak Szerelmem fenség
törpe minden dolog
enyém a Mindenség
s csak Őrá gondolok

éj

ezüstös	s
felhő-takaró	vadul
alatt	beletép
szunnyad	a
a	szomorúfűz
Hold	hajába
alva	botladozó
jár	agg
s	hirtelen
halkan	átesik
beszél	halálán
álmában	valahol
éji	felsír
szél	egy
huhog	újszülött

Két etűd gordonkára

éjszaka	
meglibbenő	szél
csillag-függönyös	borzol
égbolt	bele
szerelmesen	a
omlott	szomorúfűz
le	hajába
a	pásztázó
hegy	Hold-sugarak
válláról	járják
a	ezüstös
Hold	erdők
lágymag	titkait
hajnal	
ősz	félkörben
erdők	halálos-nesztelen
korhatag	s
lehelete	vérszomj
csillagról	csillan
csillagra	meg
jár	szemfogaik
az	hegyén
éjt	őz
kioltó	hajol
pirkadat	harmatos
farkas-falka	levelek
lopakszik	föle

Hajnal-köszöntő

...az
Éj
akár
egy
álom...

...mélyembe
vissza-merül...

...karjaimat
kitárom...

...Világ-ölelésre...

...s
pörgők
magam
körül...

...mígnem
istenné
szédülök...

... az
Örömtől...

...sugárzok...

...és
gondolattól
fényes
homlokom...

...lobog
lobog
a
Szürkületben...

Vers a vértem

hogy' mondjam el a Hajnalokat!

mikor kakas-szóra világosodik meg
a Világ

mikor Nap-köszöntőt
énekel a vérem

mikor szétárad bennem a Lét
s csodás Titkok szűrődnek rajtam
át

hogy pezseg akkor az Ég!

ó hogy becéz a Fény!

anyatejként
szívom magamba Misztikumát

szemem látások vérzik át

s arcom szerelem-sugarú

Gondolattól fénylik a homlokom

és kezemben szikrát vet
a Toll...

Hajnali ragyogás

kakas-szó	(arany-ifjak
hasítja	szilaj
át	serege)
az	vad
Éj	örömmel
sötét	zúdul
szövetét	rá
ellibbent	az
a	alvó
Csend	világra
s	s
a	a
virág-ékes	fény
dombok	harmat-könnyeket
mögül	lobbant
	ki
a	
visszafojtott	mint
sugárzás	gyémántokat

Mert magammá tisztítasz...

ó	mert
Hajnal	magammá
	tisztítasz
jöttödre	
a	letörlöd
Múlt	a
kísértetei	Máról
szerte-foszlanak	a
	Tegnap
s	koszos
míg	ujj-lenyomatát
hinted	
rám	s
	én
a	csecsemő-mohón
Feledés	
aranyát	iszom
	magamba
sebeim	mint
vigasszá	anyatejet:
állnak	
össze	fényedet

Emelj Alkony...

a	a
Nemlétből	Semmi
érkeztem	örök
	ágyára
s	
körbe	tiszta
ér	kezeddél
utam	
	s
korán-hullók	tudom
átka	
harangozik	hogy
szívemben	nem
	fáj
elfáradtam	a
	Halál
emelj	
Alkony	csak
	meghalni
emelj	fáj
a	
Csendbe	ó
	meghalni
fektess	fáj

A Mély...

kristály-pohárként	fa-csonkok
csendült	közt
meg	kísérteties
a	szél
Nyár	huhog
s	arcomra
kinyílt	
az	levehetetlen
ég	maszk
mint	
egy	rákérgesedett
koporsó	a
	Szorongás
kikönyöklök	
a	s
Szomorúság	a
ablakán	gránit-kemény
	felszín
szívemben	alatt
leégett	
fenyves-erdő	ott
	az
s	Öröm
az	
üszkös	tárna-mélyen

január fagyos hangulata

a Tél deresre húzta
a vidéket

hó-takaró alatt alszik
a tetsz-halott Tavasz

most dermesztő szél-lehelettől
reszket a ruhátlan erdő

hosszú estéken
a tűzbe vetett tekintet
elhamvadó gyémánt

lesznek majd olyan idők
mikor negyven napig
zokog az ég
szüntelen

aztán a borús felhők
miket fölpáráltak utolsó sóhajok
szertefoszlának
az égen

de fehéres csontváz-csendtől
és komor kriptá-homálytól borzong az ember

márciusig

Nyári vihar

tomboló	azt
bikák	mondom
villámló	vámpírom
tekintetű	Te
öklelő	Csüggedés
fellegek	hasztalan
	szívod
mint	a
pallos-átszelte	fogad
roppant	
hasfal	ha
	előntesz
omlanak	
alá	levetlek
a	mint
felhők	egy
terhei	bepiszkolódott
	inget
a	
házakon	s
harciasan	a
dobol	próféták
a	hitével
záporosó	várom
én	a
mégis	szivárványt

A hullás novemberi verse...

vér-párás	túl-messzi
nehéz	fürj-hang
volt	csendje
	gomolyog
az	
alkonyat	varjak
	keringnek
egy	
újabb	a
hajnal	jövő-vetések
sír	felett
rá	ziláltan
a	
világra	s
	a
reszketegen	kopasz
szállingózik	hegyek
az	mögül
erőtlen	
fény	egy
	szél-fúria
míg	tör
bénultan	elő
vonul	
el	vadul
	arc-dermesztőn
a	
korhely	avar-halmokba
éj	mélyesztve
	hideg
hason-kúszva	ujjait

Október

ősz
borong
újra

beérett
már
dús
fürtökben
nőtt
ki
belőlem

férfi-bánatom

Megtört varázs

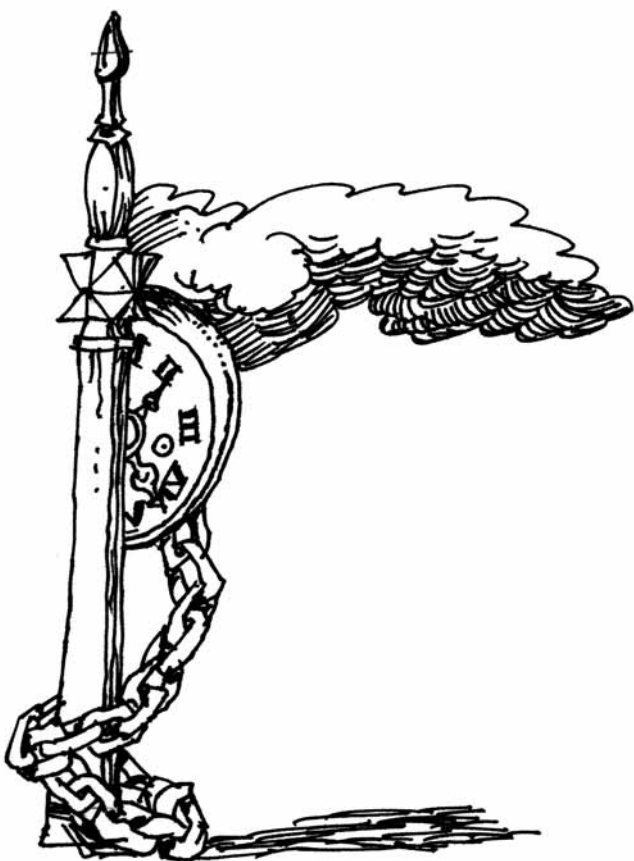
Éj szele tört a
tó-tükörre. S az arcom
darabokra hullt.

Szavak varázslója

csodálatos	versekké
magyar	tereltem
szavak	őket
a	úgy
nyájam	engedem
	ki
s	
én	kezeim
hű	közül
pásztoruk	
	mint
papjuk	költeményeket
és	
varázslójuk	fehér
vagyok	galambok
s	szárnyaló
miután	rajait

Éreztem erőm...

azúr	dalok
palettám	
	s
szétkentem	virágok
az	nyíltak
égen	nyomukban
kitéptem	éreztem
égő	erőm
szívem	
	s
s	hatalmam
földobtam	
Napnak	és
	szent
sóhajtottam	lázban
és	Álmokba
szelek	mártottam
ménese	tollamat
vágtatott	
át	hogyan
	új
a	Világot
hegyeken	teremtsek

Varázslásaim

látomásaim	fornak
úgy	fejemben
hullajtom	a
	szavak
szerteszét	
	verset
akár	teremtek
egy	
isten	mert
	vers
a	a
Reménység	fegyverem
lét-magvait	
	s
s	verssel
láng-bélyeges	kell
homlokom	legyőznöm
mögött	
	a
mint	szörnyeteg
alkímia-üstben	Időt

Tűz-gyújtó

...fekete-arcú
hóhérom
keserű
szenvedélyem...

...imádlak
Koffein...

...te
csüggedt
szellemem
fölhorgasztója...

...a
vágyott
máglya
ha
lobban...

...fejemben
és
szívemben...

...szavak
sisteregnek
fel...

...kárhozottak
sóhajai...

...s
agyam
pokol-tűzében...

...kivirágzik
a
vers...

Mikor az ihlet...

...agyam
egy
költő-fészek...

...ha
belekap
a
tűz...

...s
a
Gondolat
lángolva
előtör...

...szavak
égnek
át...

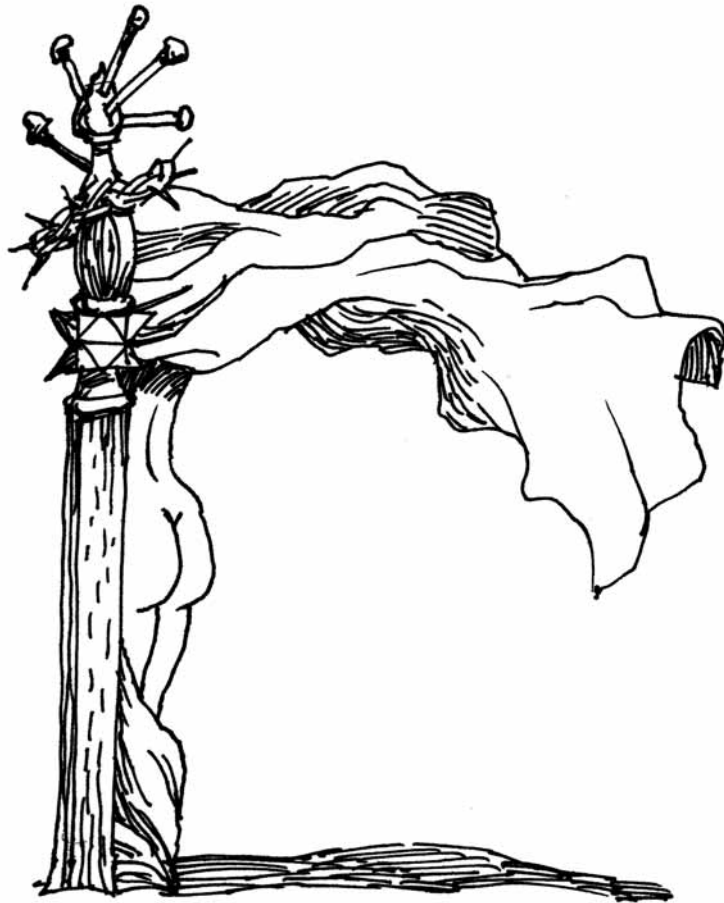
...idegeimen...

...s
tollamból...

...a
papírra
vérzik
halkan...

...a
vers...

Ha egy művész...

Ha egy művész – kezében véső és kalapács –
élő szobrot faragna ruhátlan testedből,
amint állsz előtte, várva, hogy
gitár-forma csípőd behangolt húrjain
sejtelmes szonátát pengessen el a Csend.
S nem mozdulhatnál soha már... Szemeidben
a megrekedt pillanatot lesném, hosszasan, és
nem térhetnél ki többé átható tekintetem
elől. S fejed, a fából faragottat, sem
mozdíthatnád, és márvány-kebledet sem fedhetné
el két hűvös bronz-karod, óvó szögekben.

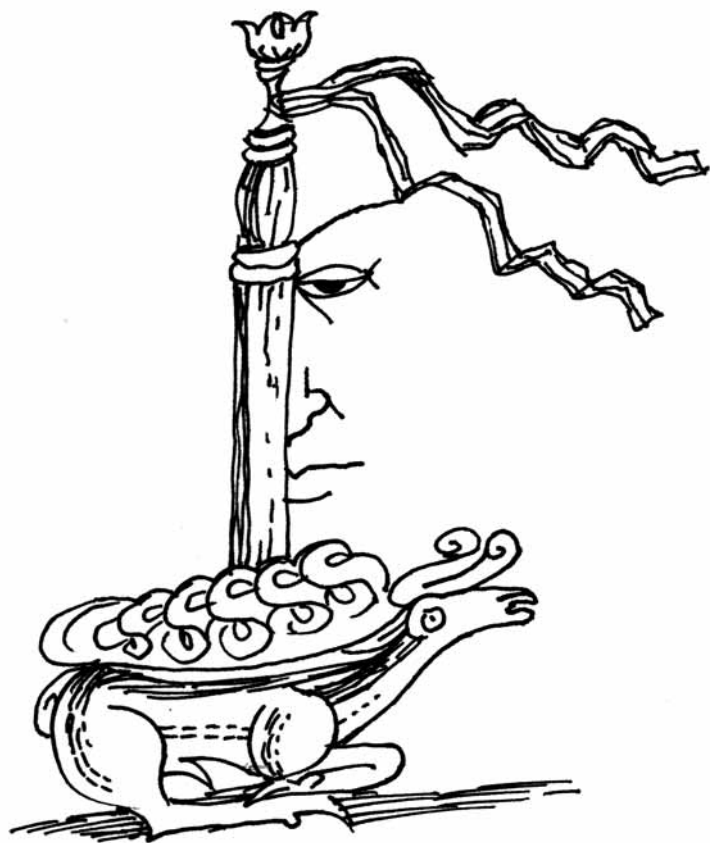
Csak állnál, már mint egy szobor, s
némán tűrnéd, hogy archaikus torzóvá
törjelek...

Sorok egy szürrealista festmény alá

Még csecsemő lehettem, mikor négykézláb kimentem
a tópartra, és először láttam csecsemőt a tóban.
Fogatlan mosollyal nézett rám, kidülledt, kíváncsi
szemmel. Nem tudom mennyi idő telt el, de láttam
a kinövő fogait, láttam markánsodni arcát, gyarapodni
arcán a szőrt, láttam őszülni, ráncosodni, és láttam
ahogy egyenként koppintja a tótükörré sárgult, rossz
fogait. Azt mondta: szeret, és hogy csókoljam meg.
Megcsókoltam. S benyelt a mély...

Út az istenekhez

üssétek	áthaljak
szívemet	az
	istenekhez
könnyezzek	
csillagokat	üssétek
vagy	hogyan
kacagjak	eltáncoljak
	egész
hogyan	a
rengjen	Dicsőségig
a	
Föld	ostort
belé	a
	kezekbe
üssétek	
szívemet	üssétek
üssétek	költő-gőgömet
szívemet	
	és
a	üssétek
sámán-dobot	
	üssétek
hogyan	szívemet

Kettős fejedelemségem

űzöm egyre csak űzöm
a Boldogságot

– a Csodaszarvast! –

de hogyan is
érhetném el

ó miért is űzöm én
azt

mi bennem van

űzöm egyre csak űzöm el
a Szomorúságot

– a Fekete-bikát! –

de hogyan is
érhetném el

célomat ó hogyan is űzhetném el én
azt

mi bennem van

A Harag napja

Sötétedek már...
Elborul a homlokom
Nap-fényes ege,

s lelkem farkas-felhőket
páráll föl a magasba...

Isten által fölsebzett sorsok

F. Ágnesnek

Bú lepi sötéten színlő
arcunkat akár a himlő

és fulladozunk veszettül
a ki-nem-sarjadt könnyektől

elborít minket egy halom
Csendet feltépő fájdalom

és szenvedünk jaj! annyian
féljük a Jövőt s ami Van

és vágyjuk a Végtelent és
szavakból kihullt Jelentés

bomlik el borús fejünkön
s a Tett is elhal kezünkön

és ver a Sors mint kard-vasat
míg az Éj Hajnallá hasad

Lelkem virágos mező...

lelkem	Álmaim
virágos	tetemét
mező	sem
	síratom
Utálat	
s	egyetlen
Undor	vágyam
	él
virágaival	
van	ó
tele	bár
	lenne
a	
Remény	ez
szappanbuboréka	a
	Világ
elpattant	csak
és	egy
szeretetem	esőcsepp
is	
	és
gyűlöletté	szétrobbanna
fonnyadt	homlokomon

Gyászvers

meghalok	s
hisz	ha
megszülettem	meghalok
s	(mert
a	meghalok)
Marianna-ároknaál	
mélyebb	Mit
titok	torznak
a	megvetendőnek
Halál	hitványnak
	hazugnak
	gyűlölendőnek
magamba	
vissza-visszarévedek	
s	és
emlékek	megválthatatlannak
szikráznak	találtam
fel	
	(mégis
hulló-csillagok	Kereknek)
utolsó	
éjszakára	az
	egyetlen
boldogság-vagyonom	Létezőnek
elszórtam	tekintve
de	szívemből
visszafogad	szerettem:
majd	
a	boruljon
Semmi	rám
tékozló	szemfedélnek
fiát	
az	a
atyja	Világ

a borzalom

kiégett menny-
ezet

gomolygó
füstoszlopokban távozott
messze a kilobbant
lét

a hűlő
s feketén üszkös
gerendákról leolvadó
sikolyok

a füstölgő tetemekre

cseppennek

mint láthatatlan
és teljesen néma

eső

Gyertyavég

emlékek	a	fekszem
tarka	lapjaira	s
visszatérte		lelkem
repdes	turul-tekintetem	szomorúan
körül	a	kiárad
	falakba	ajtón
pillangókat	fúrom	ablakon
hessegetek		
	Szerelmem	mint
versek	elhagyta	szélfújta
áradnak	a	szerelmes-levelek
versek	Naprendszert	
hasztalan		ó
	távolodó	egyek
füzetekken	csillag	
elvérző	hunyorog	mennyire
tollak	a	nem
	szívembe	akartam
gyehennás		megszületni
könyvek	Hiánya	
halmai	előnt	s
az		milyen
asztalon	mint	fájdalmas
	hordó	emlék
így	fekete	minden
telnek	vér	halálom

A fák

Egyenes törzsek
 roppannak- és korhadnak
 el idő előtt,

szikáran küzdve
 szomj, s vihar ellen, hogy fák
 maradhassanak.

S gyötörve, sírva,
 s hajlíthatatlanul, de
 ők őrzik a fényt

a közvetítők
 nemesi tartásával.
 Míg ki nem dőlnek,

mint átkozottak,
 s mint szentek, kikre végleg
 ráfeszült az ég.

Sírovers

„Mert csömörig
hajszoltam a létet...

...oly reszketve
lobbantam ki,
mint halál-félelmes
gyertya árva lángja,

mikor az égő kanócra
szél leheli a végzetet.

Fanyar gyertya-füstben
emelkedtem a magasba,

s Istenbe temetkeztem mindörökre...”

Tartalom

Előszó	5
------------------	---

BALÁZS GYULA VERSEI

Intelem önmagamhoz.	9
Ihlet.	11
Munkában	12
Szonett	13
Önarckép.	15
Vihar	16
A vándor	17
Crescendo	19
Önmagam felé...	20
Őrült Messiás	21
Az átkozott.	23
Füst Milánnak	25
Jóslat	27
Jim Morrisonnak.	28
A táncosok keze	29
A vak lány gordonkával	31
A kötél tánca.	32
Emília	33
Impresszió	36
Spleen	37
Napnyugta	39
A hét lovas	40
Kép	41
Feloldozás	42

Hajnal I.	43
Hajnal II.. . . .	44
A Tigris.	45
Őszi prelúdium	46
Ősz	47
A magányos ősze	49
November	50
Tél.	51
A Vágy	53
A holdfény gyermekei.	55
Szótlanak.	56
A léggömb elrepült	57
Szomorúság	58
Szózat	59
Az utazó	61
A Kín	62
Hagyaték	63
Elmúlás.	64

JAHODA SÁNDOR VERSEI

úton.	67
Tiszta dal.	69
Nap nap után	70
Örökön örökké	71
Ima	73
Néma fájdalom	74
Néma beszéd.	75
Repedések szaladtak az Égig...	77
Örökre belém vésődtél	79
Kicsaptak a lángok...	80
Hová árnyékként követ a Sors....	81
Nyáréj	83
éj	84
Két etűd gondolkára.	85
Hajnal-köszöntő.	86
Vers a vértem.	87
Hajnali ragyogás.	88
Mert magammá tisztítasz...	89
Emelj Alkony...	91
A Mély...	92
január fagyos hangulata.	93
Nyári vihar.	95
A hullás novemberi verse....	97
Október.	98
Megtört varázs	99
Szavak varázslója	100
Éreztem erőm....	101
Varázslásaim	103

Tűz-gyújtó	104
Mikor az ihlet.... .	105
Ha egy művész... .	107
Sorok egy szürrealista festmény alá	108
Út az istenekhez.	109
Kettős fejedelemségem	111
A Harag napja	112
Isten által fölsebzett sorsok	113
Lelkem virágos mező.... .	114
Gyászvers.	115
a borzalom	117
Gyertyavég	118
A fák	119
Sírvers	121

A kötetet szerkesztette: Balázs Gyula és Jahoda Sándor
Tördelőszerkesztő: Szondi Bence
Grafika és előszó: Békési Sándor
Borítókép és portrék: Orbán Dávid

ISBN 978-963-06-3631-5

